

Arrest

nr. 297 467 van 22 november 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 17 december 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 februari 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, R.A., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Qalawal, dat ook bekend staat als Kalajat (district Kot, provincie Nangarhar). U woonde daar samen met uw moeder, 5 jongere broers en zus. U ging naar school naar de Said Ahmadkhel Lesa, die op 12 kilometer van het districtscentrum van Kot was verwijderd, en dat tot de 10de klas. U was geen regelmatige student, maar legde wel de examens af. Daarnaast deed u ook af en toe aan landbouw: u zaaide maïs.

Uw vader was stamoudste van de Momand in Kot. Daarnaast bewerkte hij ook een veld van uw oom langs moederszijde, dat uw familie in bruikleen had gekregen. Aan het einde van 2014 werd uw vader gedood door de talibanleden K.Z., S. en S.S.. Bij een discussie voor uw huis werd uw oom langs vaderszijde, die voorheen in het Afghaanse leger had gediend en K. heette, aangespoord door die talibanleden om uw andere oom langs vaderszijde, die Z. heette en voor de nationale politie werkte, te doen stoppen met zijn werk. Uw vader en Z. hebben zich vervolgens gemoeid in de discussie. Uw vader, K. en Z. werden vervolgens vermoord door de taliban. Omdat in het verleden ook nog 3 neven van uw vader vermoord werden, kreeg uw oma een medaille van Ashraf Ghani.

U bent na de moord op uw vader een jaar bij uw oom langs moederszijde gaan wonen. Diens huis lag ook in Qalawal, op 2 kilometer afstand van uw huis. Ongeveer 1 jaar nadat uw vader werd vermoord, aan het einde van 2015, kwam de taliban naar het huis van uw oom langs moederszijde. Zij hadden een brief naar uw oom gestuurd, zeggende dat zij u op een specifieke dag zouden komen halen zodat u zich bij hen zou aansluiten. De talibanleden hun gezichten waren bedekt, dus u weet niet of het K.Z., S. en S.S. waren die die dag naar het huis van uw oom kwamen. Omdat u op de hoogte was van de datum waarop zij zouden langskomen verstopte uw oom u in zijn huis. Toen de taliban aanklopten en u wilden meenemen zei uw oom eenvoudigweg dat u niet thuis was. De taliban aanvaardden zijn antwoord zonder morren en vertrokken weer.

U ging kort daarna weer in uw eigen huis wonen met uw moeder, broers en zus. Ongeveer 6 maanden na dat 1ste bezoek van de taliban, rond juni 2016, werd uw huis weer bezocht door hen. Uw broer had voor hij ging opendoen gezien dat de taliban aan de deur stonden, en hij had u verwittigd zodat u zich kon gaan verstoppen. De taliban wilden u wederom meenemen zodat u zich bij hen zou aansluiten. Uw broer zei echter dat u niet thuis was. De taliban aanvaardden dat en vertrokken weer. U zou in de daaropvolgende maanden vertrokken zijn naar Turkije, nog voor de taliban 9 maanden na het 2de bezoek opnieuw naar uw huis kwam voor een 3de keer, in hun vergeefse zoektocht naar u. Nadien is de taliban niet meer naar uw huis gekomen.

Nog volgens uw verklaringen vertrok u in het voorjaar van 2019 uit Afghanistan. U bereikte België op 16 december 2020 via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Op 17 december 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), een brief van Ashraf Ghani aan uw grootmoeder (kopie), foto's van een overleden persoon (kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zeer tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de chronologie van uw asielrelaas en uw vertrekdatum uit Afghanistan. Zo situeerde u bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uw vertrekdatum uit Afghanistan ongeveer 20 maanden voor dat interview, dat plaatsvond op 26 januari 2021 (vraag 37, verklaring DVZ, zie administratief dossier). Aldus situeerde u uw vertrekdatum toen rond mei 2019. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had u aanvankelijk aangegeven 22 maanden voor uw asielaanvraag te zijn vertrokken uit Afghanistan (NPO, P.7). Aangezien u uw asielaanvraag indiende op 17 december 2020 situeerde u uw vertrekdatum aldus in februari 2019. Nog tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u duidelijk aan dat uw vader 6 jaar voor u asiel aanvraag in België vermoord werd (NPO, P.9). De moord op uw vader zou aan de hand van die verklaring aan het einde van 2014 hebben plaatsgevonden. Vervolgens is de taliban "een jaar later" voor het eerst naar het huis van uw oom langs moederszijde gekomen, in hun zoektocht naar u (NPO, P.13), hetgeen dus eind 2015 zou geweest zijn. Het 2de bezoek van de taliban aan uw oom "was 6 maanden daarna" (NPO, P.13). Dit zou dus in de late lente of vroege zomer van 2016 geweest zijn. Het 3de bezoek van de

taliban aan uw oom vond plaats “9 maanden later” (NPO, P.13, P.18), hetgeen dus in het voorjaar van 2017 zou geweest zijn. Opvallend genoeg gaf u aan dat u tussen het 2de en 3de bezoek van de taliban al was vertrokken uit Afghanistan naar Turkije (NPO, P.18). Hoewel u niet meer precies wist hoeveel maanden na het 2de bezoek van de taliban, of hoeveel maanden voor het 3de bezoek van de taliban u vertrok, situeerde u uw vertrekdatum met deze verklaringen hoe dan ook ten laatste in het voorjaar van 2017. In uw eerdere verklaringen plaatste u uw vertrekdatum in het voorjaar van 2019 (zie supra). Er kan redelijkerwijze niet verwacht worden dat u de precieze datum van uw vertrek nog kent. Echter dient te worden vastgesteld dat het feit dat uw vertrekdatum afhankelijk van uw verschillende verklaringen 2 jaar vroeger of later was, een zeer grote tegenstrijdigheid betreft die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig ondermijnt.

U verklaarde Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van uw vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Daarbij moeten echter verschillende bedenkingen gemaakt worden. Zo is de manier waarop de taliban u trachtte te rekruteren allesbehalve geloofwaardig. De taliban zou in de aanloop naar hun 1ste bezoek aan het huis van uw oom een brief hebben gestuurd over uw aanstaande rekrutering: “In die brief stond dat hij die persoon aan hen moest geven” (NPO, P.16). De taliban had daarin vermeld wanneer zij zouden langskomen: “In die brief stond op welke dag ze zouden komen” (NPO, P.17). Deze voorbereiding ten spijt kwamen de taliban van een kale reis terug. Toen ze het huis van uw oom langs moederszijde voor het eerst bezochten vroegen zij tevergeefs u aan hen te overhandigen, zoals in de brief vermeld werd: “Hij had de taliban gezegd dat ik niet thuis was en zo zijn de taliban weggegaan” (NPO, P.16). Hoewel de taliban wel hadden gevraagd waar u was, vroegen zij niet door naar waar u dan wel was nadat uw oom hen zei dat u “niet thuis was”, noch doorzochten zij het huis. Dat de taliban zich zo gemakkelijk door uw oom lieten afschepen en niet doortastender naar u zochten is volstrekt ongeloofwaardig. Temeer daar zij uw oom geïnformeerd hadden per brief dat zij zouden langskomen op die datum om u mee te nemen, en ze het uw oom aldus kwalijk konden nemen dat u er toen niet was.

Het ongeloofwaardige verloop van dat 1ste bezoek van de taliban ten spijt herhaalde er zich volgens uw verklaringen nadien een gelijkaardig scenario, toen de taliban u 6 maanden later weer kwamen zoeken. Hoewel de taliban ditmaal geen brief hadden voorzien om te verwittigen van hun komst, kon uw broer u waarschuwen dat er taliban op de deur hadden geklopt en dat u zich moest verstoppen (NPO, P.17-18). Echter liet de taliban zich even gemakkelijk afschepen als bij hun vorige bezoek: “Mijn jongere broer had tegen hen gezegd dat ik niet thuis was” (NPO, P.17). Na dat smoesje van uw jongere broer gingen de taliban weer weg, zonder te zeggen of ze zouden terugkomen om u alsnog in te lijven (NPO, P.18). Het is wederom volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban niet doortastender was in hun zoektocht naar u. Dat zij zich als naïevelingen in de luren lieten leggen door een kind is bijzonder onwaarschijnlijk. Bovendien staan deze relazen van goedgegelovige talibanleden die uw oom en jongere broer blindelings vertrouwen wanneer die liegen dat u niet thuis bent, in schril contrast met hoe gewelddadig de taliban in het verleden met uw familie is omgegaan. Toen vermoordden zij zonder verpinken uw vader en 2 ooms langs vaderszijde bij een discussie (NPO, P.9). Deze onwaarschijnlijke bezoeken van de taliban, alsook hun tegenstrijdige gedrag, zijn verdere aanwijzingen van het weinige geloof dat aan uw asielrelaas kan gehecht worden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u ook uit waarom de taliban u wilde rekruteren: “Omdat wij problemen hadden met hen, en daarom wilden ze dat ik me bij hen zou aansluiten” (NPO, P.18). Toen u werd voorgelegd dat die problemen met de taliban net een obstakel voor uw loyaliteit aan de taliban zouden zijn, was uw verdere uitleg weinig verhelderend, zelfs integendeel: “Omdat onze burens tegen mijn oom K. had gezegd dat Z. moest stoppen met werken voor de overheid. Daardoor hebben ze hen vermoord. Daarna waren er ook gevechten en ruzies tussen de kinderen van die mensen en onze kinderen. Daarom hebben ze ook tegen andere taliban gezegd dat ze achter me aan moesten komen” (NPO, P.18). Deze conflictueuze achtergrond indachtig is het des te ongeloofwaardiger dat de taliban zich zo gemakkelijk lieten afschepen tijdens hun bezoeken aan uw huis. Bovendien komt uw relaas niet goed overeen met de algemene situatie in Afghanistan, waar jongeren vooral in moskeeën gerekruteerd worden voor de jihad, via de preken van de imam of plaatselijke talibancommandanten. Uit deze informatie blijkt nog dat rekrutering voor de taliban meestal gebeurt volgens een patroon, waarbij de taliban eerst oude bondgenoten aanspreken, veelal andere gewapende groeperingen, en oude netwerken herstellen. Commandanten van deze groeperingen rekruteren vervolgens zelf via hun stamgenoten, regiogenoten of andere connecties. Daarnaast is er sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrasa's. Gedwongen rekrutering van individuele personen door talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten, maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).

Ten slotte dient ook te worden opgemerkt dat de brief die uw grootmoeder van Ashraf Ghani zou hebben gekregen opvallende elementen bevat, die ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van het document, en bij uw asielrelaas plaatsen. Zo zou de brief van Ashraf Ghani vermelden dat de zonen van uw

grootmoeder bij een incident omkwamen dat daesh veroorzaakte. Bovendien vermeldt Ghani in die brief dat uw grootmoeder 3 zonen verloren had, en dat 1 van haar zoons verwond werd (NPO, P.14). De inhoud van deze brief is in duidelijke tegenstrijd met uw eerdere verklaringen. Zo had u duidelijk gesteld dat uw vader slechts 2 broers had (NPO, P.8). Uit deze brief blijkt echter dat uw grootmoeder minstens 4 zonen had, en dat uw vader dus minstens 3 broers had. Nog opvallender is de vermelding in de brief van Ashraf Ghani dat uw vader en ooms omkwamen door toedoen van daesh. Alle problemen waarvan sprake in uw asielrelaas werden immers veroorzaakt door de taliban (NPO, P.9, 12-20). Er werd u voorgelegd dat het bijzonder opvallend was dat een presidentiële brief zo'n flagrante fout zou bevatten (NPO, P.19). Uw uitleg was allesbehalve overtuigend: "In die periode was er 2 maanden lang daesh aanwezig in ons gebied. Sommigen noemden hen taliban, sommigen zeiden daesh [...] In Kot was overal taliban maar mensen hebben hen soms taliban genoemd, soms daesh" (NPO, P.19). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat de president van Afghanistan een brief naar uw grootmoeder zou schrijven om zijn medeleven met haar verlies te betuigen, en daarbij de verkeerde verantwoordelijke voor dat verlies zou noemen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara heeft slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De brief van Ashraf Ghani werd reeds besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brief kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De foto's van een overleden persoon die u neerlegde kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS wijzigen, aangezien er geen enkele aanwijzing is dat u enige familiale of andere band met deze persoon zou hebben.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten

werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kot, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel, alsook op een manifeste appreciatiefout.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

"(...)

3. EUAA Country Guidance Afghanistan uittreksels

4. [https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_\(organisation\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_(organisation))

5. <https://en.wikipedia.org/wiki/Taliban>

6. <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgiveness-people-you/executions-and-enforced-disappearances-afghanistan>

7. <https://www.hrw.org/news/2022/06/10/afghanistan-taliban-torture-civilians-panjshir>

8. <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghanistan-quake-kills-least-130-2022-06-22/>

9. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocities-mujahid/31923580.html>

10. Gandhara Briefing: Afghans Left Behind, Gender Segregation, Pakistan Bombing

11. <https://www.hrw.org/news/2021/11/22/afghanistan-taliban-crackdown-media-worsens-0>

12. <https://www.hrw.org/news/2022/06/14/afghanistans-taliban-crack-down-vloggers>

13. <https://www.hrw.org/news/2022/03/30/taliban-intensify-attacks-afghan-media>

14. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-panjshir-taliban-atrocities/31848654.htm>

15. <https://gandhara.rferl.org/a/gandhara-briefing-taliban-hazara-madrasahs-grand-assembly/31924733.html>

16. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-grand-gathering-women/31923501.htm>

17. <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-secular-schools-converted-madrasahs-education/31914672.html>

18. HRW Afghans Dying from lack of medicine

19. EASO Country Report 10/1/2022 – uittreksels
20. Reuters Islamic State Violence dents Taliban Claims of Safer Afghanistan
21. Reuters Afghanistan seeks help for earthquake survivors
22. Pajhwok Peace Monitor 26/6/2022
23. Idem 18 juni 2022
24. Idem 11 juni 2022
25. Reuters Afghanistan Earthquake survivors unsafe
26. UN Afghanistan Conference 2022
27. Idem snapshot of population movements january to juin 2022
28. <https://www.hrw.org/news/2022/03/07/afghanistan-taliban-threatening-provincial-media>".

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023;
- het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022;
- het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020;
- het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport "EASO Afghanistan Security Situation Update" van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker betoogt dat hem geen enkele vraag werd gesteld over eventuele bijzondere procedurele noden, zodat het niet opgaat te stellen dat hij geen dergelijke noden kenbaar heeft gemaakt. Verzoeker stelt dat hij vrij jong was, zowel op het ogenblik van zijn vertrek als op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Tevens wijst hij erop dat hij stottert en dat dit ook het geval was tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk werd gevraagd naar het bestaan van eventuele bijzondere procedurele noden in zijn hoofde (administratief dossier, stuk 7, 'beoordeling bijzondere procedurele noden'), doch dat verzoeker geen dergelijke noden kenbaar heeft gemaakt. Evenmin maakte(n) hij en/of zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen enige melding van dergelijke noden. Verder dient vastgesteld dat verzoeker werd geboren in november 2000 en dat hij bijgevolg ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in 2019 reeds ongeveer 19 jaar oud was en dat hij op het moment van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 februari 2022 reeds 21 jaar oud was. Bezwaarlijk kan verzoeker als dermate jong worden beschouwd dat louter omwille van zijn leeftijd bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde zouden moeten worden aangenomen. Dat verzoeker zou hebben gestotterd, blijkt niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud en heeft hem klaarblijkelijk niet verhinderd om de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud te beantwoorden en zijn vluchtrelaas uiteen te zetten.

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat zijn vader en zijn ooms door de taliban werden gedood en de taliban een jaar later verzoeker kwamen zoeken opdat hij zich bij hen zou aansluiten. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn vertrek uit Afghanistan de chronologie van de voorgehouden gebeurtenissen aantast, zodat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zeer tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de chronologie van uw asielrelaas en uw vertrekdatum uit Afghanistan. Zo situeerde u bij uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uw vertrekdatum uit Afghanistan ongeveer 20 maanden voor dat interview, dat plaatsvond op 26 januari 2021 (vraag 37, verklaring DVZ, zie administratief dossier). Aldus situeerde u uw vertrekdatum toen rond mei 2019. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS had u aanvankelijk aangegeven 22 maanden voor uw asielaanvraag te zijn vertrokken uit Afghanistan (NPO, P.7). Aangezien u uw asielaanvraag indiende op 17 december 2020 situeerde u uw vertrekdatum aldus in februari 2019. Nog tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u duidelijk aan dat uw vader 6 jaar voor u asiel aanvraag in België vermoord werd (NPO, P.9). De moord op uw vader zou aan de hand van die verklaring aan het einde van 2014 hebben plaatsgevonden. Vervolgens is de taliban “een jaar later” voor het eerst naar het huis van uw oom langs moederszijde gekomen, in hun zoektocht naar u (NPO, P.13), hetgeen dus eind 2015 zou geweest zijn. Het 2^{de} bezoek van de taliban aan uw oom “was 6 maanden daarna” (NPO, P.13). Dit zou dus in de late lente of vroege zomer van 2016 geweest zijn. Het 3^{de} bezoek van de taliban aan uw oom vond plaats “9 maanden later” (NPO, P.13, P.18), hetgeen dus in het voorjaar van 2017 zou geweest zijn. Opvallend genoeg gaf u aan dat u tussen het 2^{de} en 3^{de} bezoek van de taliban al was vertrokken uit Afghanistan naar Turkije (NPO, P.18). Hoewel u niet meer precies wist hoeveel maanden na het 2^{de} bezoek van de taliban, of hoeveel maanden voor het 3^{de} bezoek van de taliban u vertrok, situeerde u uw vertrekdatum met deze verklaringen hoe dan ook ten laatste in het voorjaar van 2017. In uw eerdere verklaringen plaatste u uw vertrekdatum in het voorjaar van 2019 (zie supra). Er kan redelijkerwijze niet verwacht worden dat u de precieze datum van uw vertrek nog kent. Echter dient te worden vastgesteld dat het feit dat uw vertrekdatum afhankelijk van uw verschillende verklaringen 2 jaar vroeger of later was, een zeer grote tegenstrijdigheid betreft die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig ondermijnt.”;

(ii) geen geloof kan worden gehecht aan de wijze waarop de taliban verzoeker zouden zijn komen zoeken en zich telkens eenvoudigweg lieten afschepen, terwijl zij in het verleden verzoekers vader en ooms zonder verpinken vermoordden:

“U verklaarde Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van uw vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban. Daarbij moeten echter verschillende bedenkingen gemaakt worden. Zo is de manier waarop de taliban u trachtte te rekruteren allesbehalve geloofwaardig. De taliban zou in de aanloop naar hun 1^{ste} bezoek aan het huis van uw oom een brief hebben gestuurd over uw aanstaande rekrutering: “In die brief stond dat hij die persoon aan hen moest geven” (NPO, P.16). De taliban had daarin vermeld wanneer zij zouden langskomen: “In die brief stond op welke dag ze zouden komen” (NPO, P.17). Deze voorbereiding ten spijt kwamen de taliban van een kale reis terug. Toen ze het huis van uw oom langs moederszijde voor het eerst bezochten vroegen zij tevergeefs u aan hen te overhandigen, zoals in de brief vermeld werd: “Hij had de taliban gezegd dat ik niet thuis was en zo zijn de taliban weggegaan” (NPO, P.16). Hoewel de taliban wel hadden gevraagd waar u was, vroegen zij niet door naar waar u dan wel was nadat uw oom hen zei dat u “niet thuis was”, noch doorzochten zij het huis. Dat de taliban zich zo gemakkelijk door uw oom lieten afschepen en niet doortastender naar u zochten is volstrekt ongeloofwaardig. Temeer daar zij uw oom geïnformeerd hadden per brief dat zij zouden langskomen op die datum om u mee te nemen, en ze het uw oom aldus kwalijk konden nemen dat u er toen niet was. Het ongeloofwaardige verloop van dat 1^{ste} bezoek van de taliban ten spijt herhaalde er zich volgens uw verklaringen nadien een gelijkaardig scenario, toen de taliban u 6 maanden later weer kwamen zoeken. Hoewel de taliban ditmaal geen brief hadden voorzien om te verwittigen van hun komst, kon uw broer u waarschuwen dat er taliban op de deur hadden geklopt en dat u zich moest verstoppen (NPO, P.17-18). Echter liet de taliban zich even gemakkelijk afschepen als bij hun vorige bezoek: “Mijn jongere broer had tegen hen gezegd dat ik niet thuis was” (NPO, P.17). Na dat smoesje van uw jongere broer gingen de taliban weer weg, zonder te zeggen of ze zouden terugkomen om u alsnog in te lijven (NPO, P.18). Het is wederom volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban niet doortastender was in hun zoektocht naar u. Dat zij zich als naïevelingen in de luren lieten leggen door een kind is bijzonder onwaarschijnlijk. Bovendien staan deze relazen van goedgegelovige talibanleden die uw oom en jongere broer blindelings vertrouwen wanneer die liegen dat u niet thuis bent, in schril contrast met hoe gewelddadig de taliban in het verleden met uw familie is omgegaan. Toen vermoordden zij zonder verpinken uw vader en 2 ooms langs vaderszijde bij een discussie (NPO, P.9). Deze onwaarschijnlijke bezoeken van de taliban, alsook hun tegenstrijdige gedrag, zijn verdere aanwijzingen van het weinige geloof dat aan uw asielrelaas kan gehecht worden.”;

(iii) het niet aannemelijk is dat de taliban, die eerder verzoekers vader en ooms vermoordden, verzoeker gedwongen zouden trachten te rekruteren aangezien verzoeker in deze context door de taliban bezwaarlijk als een betrouwbare rekrut kan worden gezien, temeer daar uit de beschikbare landeninformatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban slechts zelden plaatsvindt daar zij over voldoende vrijwilligers beschikken en zij veelal een beroep doen op lokale verankering:

"Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u ook uit waarom de taliban u wilde rekruteren: "Omdat wij problemen hadden met hen, en daarom wilden ze dat ik me bij hen zou aansluiten" (NPO, P.18). Toen u werd voorgelegd dat die problemen met de taliban net een obstakel voor uw loyaliteit aan de taliban zouden zijn, was uw verdere uitleg weinig verhelderend, zelfs integendeel: "Omdat onze burens tegen mijn oom K. had gezegd dat Z. moest stoppen met werken voor de overheid. Daardoor hebben ze hen vermoord. Daarna waren er ook gevechten en ruzies tussen de kinderen van die mensen en onze kinderen. Daarom hebben ze ook tegen andere taliban gezegd dat ze achter me aan moesten komen" (NPO, P.18). Deze conflictueuze achtergrond indachtig is het des te ongeloofwaardiger dat de taliban zich zo gemakkelijk lieten afschepen tijdens hun bezoeken aan uw huis. Bovendien komt uw relaas niet goed overeen met de algemene situatie in Afghanistan, waar jongeren vooral in moskeeën gerekruteerd worden voor de jihad, via de preken van de imam of plaatselijke talibancommandanten. Uit deze informatie blijkt nog dat rekrutering voor de taliban meestal gebeurt volgens een patroon, waarbij de taliban eerst oude bondgenoten aanspreken, veelal andere gewapende groeperingen, en oude netwerken herstellen. Commandanten van deze groeperingen rekruteren vervolgens zelf via hun stamgenoten, regiogenoten of andere connecties. Daarnaast is er sprake van ideologische en religieuze beïnvloeding en propaganda door islamitische bewegingen in moskeeën en madrasa's. Gedwongen rekrutering van individuele personen door talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten, maar is hier binnen opnieuw eerder een uitzondering (info zie blauwe map administratief dossier CGVS).";

(iv) verzoekers verklaringen inhoudelijk niet overeenstemmen met de door hem voorgelegde brief van (voormalig) Afghaans president Ashraf Ghani aan verzoekers grootmoeder naar aanleiding van het overlijden van verzoekers vader en ooms:

"Ten slotte dient ook te worden opgemerkt dat de brief die uw grootmoeder van Ashraf Ghani zou hebben gekregen opvallende elementen bevat, die ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van het document, en bij uw asielrelaas plaatsen. Zo zou de brief van Ashraf Ghani vermelden dat de zonen van uw grootmoeder bij een incident omkwamen dat daesh veroorzaakte. Bovendien vermeldt Ghani in die brief dat uw grootmoeder 3 zonen verloren had, en dat 1 van haar zoons verwond werd (NPO, P.14). De inhoud van deze brief is in duidelijke tegenstrijd met uw eerdere verklaringen. Zo had u duidelijk gesteld dat uw vader slechts 2 broers had (NPO, P.8). Uit deze brief blijkt echter dat uw grootmoeder minstens 4 zonen had, en dat uw vader dus minstens 3 broers had. Nog opvallender is de vermelding in de brief van Ashraf Ghani dat uw vader en ooms omkwamen door toedoen van daesh. Alle problemen waarvan sprake in uw asielrelaas werden immers veroorzaakt door de taliban (NPO, P.9, 12-20). Er werd u voorgelegd dat het bijzonder opvallend was dat een presidentiële brief 'o'n flagrante fout zou bevatten (NPO, P.19). Uw uitleg was allesbehalve overtuigend: "In die periode was er 2 maanden lang daesh aanwezig in ons gebied. Sommigen noemden hen taliban, sommigen zeiden daesh [...] In Kot was overal taliban maar mensen hebben hen soms taliban genoemd, soms daesh" (NPO, P.19). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat de president van Afghanistan een brief naar uw grootmoeder zou schrijven om zijn medeleven met haar verlies te betuigen, en daarbij de verkeerde verantwoordelijke voor dat verlies zou noemen.";

(v) de overige door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

"De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara heeft slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De brief van Ashraf Ghani werd reeds besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brief kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De foto's van een overleden persoon die u

neerlegde kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS wijzigen, aangezien er geen enkele aanwijzing is dat u enige familiale of andere band met deze persoon zou hebben.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing wordt vertrokken van een negatief uitgangspunt dat vervolgens wordt onderbouwd door de motivering en dat geen afweging wordt gemaakt *“van de elementen die een vrees aantonen tegenover de elementen die deze niet aannemelijk maken”*, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing, kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren.

Verder voert verzoeker aan dat hij inzake de datum van zijn vertrek een benadering opgaf, waarbij hij wijst op zijn leeftijd en zijn beperkte scholingsgraad. Hij meent dat hij zijn appreciatie van de chronologie van zijn vertrek en van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten te goeder trouw deed. Als dusdanig komt verzoeker in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel geenszins de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden ongedaan maakt en/of uitklaart. Verzoeker kan niet als dermate jong en/of laaggeschoold worden beschouwd dat hij niet in staat zou zijn om de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten op een coherente wijze in de tijd te situeren. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat een verschil van twee jaar, zoals dit uit zijn verschillende verklaringen blijkt, van een dermate grootteorde is dat hierdoor wel degelijk afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Verzoekers verwijzing naar algemene informatie in verband met de handelswijze van de taliban en naar de door hem voorgelegde brief van de (voormalige) Afghaanse president Ashraf Ghani, alsook zijn bewering dat de door hem voorgehouden chronologie *“in grote lijnen wel degelijk klopt”*, doet hieraan geen afbreuk en betreft niet meer dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Vervolgens meent verzoeker dat de beoordeling in de bestreden beslissing van de handelswijze van de taliban in zijn geval een subjectieve beoordeling betreft. Hij stelt dat hij niet weet waarom de taliban aldus handelden. Bovendien wijst hij erop dat hij ten tijde van de bezoeken van de taliban reeds meerderjarig was *“en dat het dus plausibel was dat hij niet thuis was, ergens naartoe was, reeds voor de brief aankwam, zodanig dat de Taliban de oom niet verantwoordelijk konden houden”*. Ook betoogt verzoeker *“Dat men ook niet uit het oog mag verliezen dat een belangrijk deel van de familie van verzoeker reeds vermoord werd door de Taliban, dat de oom in kwestie zowat de enige steun en toeverlaat was van de familie, dat mogelijk de Taliban niet wensten deze aan te pakken omdat dat de rest van de familie – de vrouwen en kinderen – er alleen voor zouden staan en dan ten laste vallen van de gemeenschap, wat de Taliban ongetwijfeld geen sympathie zou opleveren.”* Verzoeker wijst er echter in zijn verzoekschrift zelf op dat dit louter speculatie is, waarvan verzoeker bovendien eerder geen enkele melding maakte. Te dezen dient er tevens op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te ‘sturen’. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Hoe dan ook is het in het licht van de door verzoeker zelf geschetste context – waarbij zijn vader en zijn ooms in het verleden reeds zonder verpinken door de taliban werden

vermoord – geenszins geloofwaardig dat de taliban nadien verzoeker gedwongen zouden trachten te rekruteren aangezien verzoeker, gelet op deze context, voor hen bezwaarlijk als een betrouwbare rekrut kan worden beschouwd. Evenmin is het geloofwaardig dat dezelfde gewelddadige taliban zich op eenvoudige wijze door verzoekers oom en jongere broer laten afschepen telkens als zij verzoeker kwamen zoeken. Dat de taliban “een zekere goodwill” wilden creëren in verzoekers familie door een lid van deze familie bij hen te laten aansluiten, is opnieuw slechts een louter speculatieve hypothese waarvan verzoeker nooit eerder melding maakte. Er kan redelijkerwijze geenszins worden aangenomen dat de taliban, die in het verleden verzoekers vader en ooms vermoordden, er opeens belang aan zouden hechten dat verzoekers familie hen welgezend zou zijn door verzoeker op gedwongen wijze bij hen te laten aansluiten. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de taliban op gewelddadige wijze tewerk zouden hebben moeten gaan wanneer zij verzoeker kwamen zoeken, doch er wordt wel terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de taliban zich eenvoudigweg laten afschepen door verzoekers oom en jongere broer met de leugen dat verzoeker op dat moment niet in het huis aanwezig was. In deze context kan redelijkerwijze worden verwacht dat de taliban op een meer doortastende wijze tewerk zouden gaan, temeer daar zij de datum van hun eerste bezoek reeds op voorhand in een brief zouden hebben aangekondigd. Dat dergelijk doortastend optreden geenszins blijkt uit verzoekers verklaringen, integendeel, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. De landeninformatie waaruit verzoeker citeert in zijn verzoekschrift, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dit betreft immers louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat teneinde zijn vluchtrelaas alsnog concreet aannemelijk te maken.

Verder voert verzoeker aan dat hij via zijn familie een militaire achtergrond heeft, doch hieraan kan geen geloof worden gehecht. Verzoekers verklaringen stemmen immers inhoudelijk niet overeen met de brief die de (voormalige) Afghaanse president Ashraf Ghani aan verzoekers grootmoeder zou hebben gegeven naar aanleiding van de moord op verzoekers vader en ooms (zie ook *infra*), zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn ooms daadwerkelijk voor de (voormalige) Afghaanse overheid werkten. Bovendien kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker zelf over enige en/of afdoende militaire kennis beschikt opdat hij door de taliban, ondanks de door verzoeker geschetste context waarbij zij eerder reeds zijn vader en ooms vermoordden, alsnog als een interessante rekrut zou worden beschouwd, louter omwille van de beweerde werkzaamheden van zijn ooms voor de voormalige Afghaanse overheid. Dit klemt des te meer gelet op verzoekers jonge leeftijd ten tijde van de beweerde moord op zijn ooms en zijn vader (volgens het verzoekschrift was hij toen ongeveer 14 jaar oud). Voor het overige ligt de door verzoeker aangehaalde landeninformatie over de rekruteringswijze van de taliban in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie dienaangaande (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat de informatie in het administratief dossier onjuist en/of achterhaald zou zijn en/of dat de commissaris-generaal er de verkeerde en/of onjuiste conclusies uit zou hebben getrokken.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde brief van de (voormalige) Afghaanse president Ashraf Ghani aan zijn grootmoeder naar aanleiding van de moord op zijn vader en zijn ooms betoogt verzoeker dat hiervan geen vertaling in het administratief dossier zit en dat de brief enkel door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud werd vertaald. Er dient vastgesteld dat er geen enkel objectief element door verzoeker wordt aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de vertaling van de brief door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud onjuist en/of onvolledig zou zijn. Verzoeker brengt ook zelf geen voor eensluidend verklaarde vertaling bij. Waar verzoeker aanvoert dat het een kleinzoon van zijn grootmoeder was die gewond geraakte en dat deze door zijn grootmoeder als een zoon werd beschouwd, kan hij dan ook niet worden bijgetreden. Nergens uit de voorgelegde brief blijkt immers dat het om een kleinzoon van verzoekers grootmoeder zou gaan. Verder stelt verzoeker dat in zijn regio van herkomst de termen ‘Daesh’ en ‘taliban’ door elkaar worden gebruikt. Uit de door beide partijen bijgebrachte informatie blijkt dat Daesh en de taliban twee duidelijk van elkaar onderscheiden groeperingen zijn die elkaar bovendien bestrijden, onder meer in de provincie Nangarhar, verzoekers regio van herkomst. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat beide benamingen in verzoekers regio van herkomst door elkaar zouden worden gebruikt en/of dat de (voormalige) Afghaanse president zou schrijven dat verzoekers vader en ooms door Daesh werden gedood terwijl dit blijkens verzoekers verklaringen in werkelijkheid de taliban zouden moeten zijn. De verwijzingen naar de *Wikipedia*-pagina's over Daesh en de taliban doen hieraan geen afbreuk. Dat de voorgehouden moorden ruim zes jaar geleden plaatsvonden, doet hieraan evenmin afbreuk. Gezien deze anomalieën tussen verzoekers verklaringen enerzijds en de door hem voorgelegde brief anderzijds, kan er geen enkel geloof aan worden gehecht dat deze brief daadwerkelijk aan verzoekers grootmoeder werd gezonden en/of dat de erin vermelde personen daadwerkelijk verzoekers vader en ooms betreffen. In het administratief dossier (zie map 'Documenten') bevindt zich geen video, net zo min als bij onderhavig

verzoekschrift. Indien verzoeker de door hem aangehaalde video niet voorlegt, kan er uiteraard geen beoordeling van worden gemaakt. Hoe dan ook, gezien het voorgaande, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de persoon die in de video door journalisten zou worden geïnterviewd daadwerkelijk verzoekers grootmoeder is. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoekers verklaringen inhoudelijk overeenstemmen met de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non*.

Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeker en zijn familie zouden worden beschouwd als aanhangers van het voormalige regime van president Ashraf Ghani en/of dat verzoekers ooms voor de (voormalige) Afghaanse overheid zouden hebben gewerkt. Verzoekers verwijzing naar louter algemene informatie over de risico's in hoofde van voormalige overheidsmedewerkers en hun familie doet hieraan geen afbreuk. Deze informatie heeft immers geen betrekking op verzoekers persoonlijke, individuele situatie. Verzoeker slaagt er, gelet op voormelde anomalieën tussen zijn verklaringen en de door hem voorgelegde brief van de voormalige Afghaanse president Ashraf Ghani, niet in concreet aannemelijk te maken dat zijn ooms daadwerkelijk voor de voormalige Afghaanse overheid werkten en omwille hiervan door de taliban zouden zijn gedood.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-28) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde

platforms zoals 'TikTok' of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275, over de mogelijkheid "*to play the game*"). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

7.3.2. *In casu* voert verzoeker aan dat hem geen vragen werden gesteld over zijn leven in België, zijn verwestering en de risico's die dit met zich meebrengt. Verzoeker laat echter na enig concreet element bij te brengen ter staving van zijn levensomstandigheden in België en evenmin verschaft hij hierover enige concrete toelichting. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit landeninformatie dienaangaande; deze informatie is echter van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en volstaat op zich dan ook niet teneinde de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in België concreet aan te tonen.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die in november 2000 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in het voorjaar van 2019. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds 18 jaar oud. Hoewel verzoeker een aantal jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert december 2020 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht onbewust bepaalde Westerse waarden en normen te internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van bijna drie jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve

factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2194472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. *In casu* ontwaart de Raad in het rechtsplegingsdossier geen dergelijke persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het reëel risico zouden verhogen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER